

Pāvesta Franciska

Ziemassvētku uzruna

Romas Kūrijas darbiniekiem

Klementa zālē

Pirmdien, 2014.gada 22.decembrī

Romas Kūrija un Kristus Miesa

„Tu sēdi pār ķerubiem, bet kļūstot par vienu no mums,

Tu izmainīji nožēlojamo nīcību pasaulē”

(Svētais Atanāzijs)

Dārgie brāļi un māsas,

Adventa laika izskaņā mēs satiekamies tradicionālajā uzrunā. Pēc pāris dienām mēs liksmi svinēsim Kunga piedzimšanu; notikumu, kad Dievs kļuva Cilvēks, lai atpestītu mūs. Tā ir Dieva Mīlestības manifestācija, kurš ne tikai sniedz mums kaut ko, vai sūta mums kādu ziņu vai vēstnešus, bet gan dāvā pats Sevi. Tas ir Dieva noslēpums, kurš pieņēma mūsu cilvēcisko dabu un uzņēmās mūsu grēkus, lai mums atklātu savu dievišķo dzīvi, savu bezgalīgo žēlsirdību un sniegtu nepelnīto piedošanu. Tā ir mūsu tikšanās ar Dievu, kurš ir piedzimis Betlēmes stallīša nabadzībā, lai mācītu mums pazemības spēku. Būtībā Ziemassvētki ir gaismas svētki; tās gaismas, kuru nepieņēma „izvēlētie” ļaudis, bet gan nabadzīgā un vienkāršā tauta, kas gaidīja uz Kunga pestīšanu.

Vispirms es vēlos jums visiem – līdzstrādniekiem, brāļiem un māsām, Svētā Krēsla pārstāvjiem visā pasaulē, kā arī visiem, kas jums dārgi – novēlēt Priecīgus Ziemassvētkus un Laimīgu Jauno Gadu. Es vēlos jums sirsnīgi pateikties par jūsu ikdienas ieguldījumu kalpojot Svētajam Krēslam, Katoliskajai Baznīcai, vietējām Baznīcām un Pētera pēctecim.

Ņemot vērā, ka mēs visi esam cilvēki, nevis kaut kādi skaitļi vai vārdi, es īpašā veidā vēlētos pieminēt tos, kuri šajā gadā ir beiguši kalpot sava vecuma dēļ, vai arī uzņemties citus pienākumus, vai arī devušies uz Tēva mājām. Arī pie viņiem un viņu ģimenēm es kavējos domās un esmu tiem pateicīgs.

Kopā ar jums es vēlos dedzīgi un sirsnīgi pateikties Kungam par aizejošo gadu, par visu piedzīvoto, par visu to labo, ko Viņš vēlējas paveikt caur Svētā Krēsla kalpojumu, kā arī pazemīgi lūgt piedošanu par mūsu vainām „domās, vārdos, darbos un nolaidības dēļ.”

Un, balstoties uz piedošanas tēmu, es vēlos, lai šī kopīgā tikšanās un pārdomas mūsos veicina un palīdz izdarīt patiesu sirdsapziņas izmeklēšanu, kas mūsu sirdis sagatavotu Ziemassvētkiem.

Pārdomājot par mūsu tikšanos, man prātā nāca Baznīcas kā Jēzus Kristus Mistiskās Miesas attēls. Šis salīdzinājums, kā to paskaidroja pāvests Pijis XII, „izplūst un izriet no bieži izklāstītas Svēto Rakstu un Baznīcas tēvu mācības.” [1] Šajā sakarā svētais Pāvils raksta: „Jo, kā miesa ir viena un tai ir daudz locekļu, bet visi daudzie miesas locekļi kopā tomēr ir viena miesa, tā arī Kristus” (1 Kor 12,12). [2]

Arī Vatikāna II koncils mums atgādina, ka „Kristus Mistiskās Miesas ietvaros pastāv locekļu un kalpojumu dažādība. Bet Gars ir viens, kurš bagātīgi sniedz dažādiem kalpojumiem nepieciešamās dāvanas Baznīcas labā (sal. 1 Kor 12,1-11). [3] Tādēļ „Kristus un Baznīca kopīgi veido „visu Kristu” (*Christus totus*). Baznīca un Kristus ir viens vesels.” [4]

Ir jauki domāt par Romas Kūriju kā par nelielu Baznīcas modeli, tas ir, kā par „miesu”, kas katru dienu cenšas kļūt dzīvīgāka, veselīgāka, harmoniskāka, kā arī vairāk iekšēji vienota sevī un arī ar Kristu.

Romas Kūrijai ir sarežģīta uzbūve; to veido daudzas Kongregācijas, Padomes, biroji, tiesas, Komisijas un citas iestādes, kurām katrai ir savs uzdevums, tomēr, pienācīgi koordinētas, tās darbojas efektīvi, pamācoši, disciplinēti un priekšzīmīgi, neskatoties uz tās locekļu kultūras, valodas un nacionālās piederības atšķirībām. [5]

Tomēr Kūrija kā dinamiska miesa nevar dzīvot bez barības un aprūpes. Kūrija – tāpat kā Baznīca – nespēj dzīvot bez vitālām, personiskām, autentiskām un nemitīgām attiecībām ar Kristu. [6] Kūrijas loceklis, kurš ik dienas neuzņem šo barību, kļūst par birokrātu (formālistu, funkcionālistu, vienkāršu darbinieku): par zaru, kas nokalst un lēnām atmirst, bet vēlāk tiek aizmests projām. Ikdienas lūgšana, regulāri pieņemt sakramenti – īpaši Euharistijas un Izlīgšanas sakraments, – ikdienas saskare ar Dieva Vārdu un garīgums, kas tiek izdzīvots tuvākmīlestībā, ir kā barība, kas ir būtiski nepieciešama ikvienam no mums. Mums ir skaidri jāapzinās, ka bez Viņa mēs neko nespējam darīt (sal. Jņ 15,5).

Mūsu dzīvās attiecības ar Dievu savukārt uztur un stiprina arī mūsu kopību ar līdzcilvēkiem. Citiem vārdiem sakot, jo ciešāk mēs esam vienoti ar Dievu, jo ciešāk mēs esam vienoti arī paši sevī, tāpēc ka *Dieva Gars apvieno, bet ļaunais gars sašķeļ*.

Kūrija ir aicināta kļūt aizvien labāka un augt vienotībā, svētumā un gudrībā, lai spētu īstenot savu misiju. [7] Tomēr Kūriju, līdzīgi kā cilvēka miesu, skar dažādas slimības, nepilnības un vājums. Šeit es gribētu minēt dažas no šīm iespējamām slimībām, „kūrijas slimībām”. Tās ir visbiežāk sastopamās kaites, kas mūs skar Kūrijā. Šīs slimības un kārdinājumi novājina mūsu kalpošanu Kungam. Domāju, ka šo slimību „uzskaitījums” – līdzīgi Tuksneša Tēviem, kuri arī pielietoja šo metodi – mums palīdzēs sagatavoties Izlīgšanas sakramentam, kas būs labs solis uz priekšu, lai tuvotos Ziemassvētkiem.

1. Viena no slimībām ir sevi uzskatīt par „nemirstīgu”, „neizsniedzamu” vai pat „neizstājamu”, atstājot novārtā nepieciešamību veikt regulāras pārbaudes. Kūrija, kas nav *paškritiska*, nepilnveidojas un necenšas attīstīties, ir nevesela miesa. Regulāri kapsētu apmeklējumi mums varētu parādīt tik daudzus cilvēku vārdus, kuri reiz domāja, ka viņi ir nemirstīgi, neizsniedzami un neizstājami! Tā ir bagātā neprāša slimība, kurš

Evaņģēlijā domāja, ka dzīvos mūžīgi (sal. *Lk* 12,13-21), kā arī visu to cilvēku slimība, kuri, kļūstot par noteicējiem vai vadītājiem, jūtas augstāki par citiem, nevis kalpo pārējiem. Tā bieži vien izriet no varas patoloģijas, no „pārākuma kompleksa”, no narcisma, kas kaismīgi uzlūko pats savu attēlu, bet nespēj saskatīt Dieva attēlu, kas ir iespiedies citu sejās, jo īpaši vājo un trūcīgo sejās. [8] Iedarbīga vakcīna pret šo epidēmiju ir žēlastība spēt sajusties kā grēciniekam un no visas sirds sacīt: „Mēs esam necienīgi kalpi, mēs esam darījuši to, kas bija mūsu pienākums” (*Lk* 17,10).

2. Nākamā slimība ir „Martas komplekss”, pārmērīga darbošanās. Tā izpaužas tajos cilvēkos, kuri iegrimst darbos, neizbēgami atstājot novārtā „*labāko daļu*”: sēdēt pie Jēzus kājām (sal. *Lk* 10,38-42). Tieši tādēļ Jēzus savus mācekļus aicināja „nedaudz atpūsties” (sal. *Mk* 6,31), jo, liedzot sev nepieciešamo atpūtu, mēs piedzīvojam stresu un nemieru. Tiem, kas ir izpildījuši savus pienākumus, noteikti ir nepieciešams pienācīgs atpūtas laiks, ko vajadzētu uztvert nopietni: pavadīt pilnvērtīgu laiku kopā ar ģimeni un brīvdienas uztvert kā nepieciešamo laiku, lai atjaunotos gan garīgā, gan arī fiziskā nozīmē. Mums vajadzētu ņemt vērā *Mācību teicēja* vārdus: „Katrai lietai ir savs nolikts laiks” (*Māc* 3,1-15).

3. Pastāv arī gara un prāta „pārakmeņošana” slimība. Tā izpaužas tajos, kuriem piemīt akmens sirds un „stūrgalvība” (*Apd* 7,51-60); tajos, kuri savā ceļā pazaudē iekšējo mieru, modrību un drosmi, kļūstot par *burta kalpiem*, bet nevis par „*Dieva cilvēkiem*” (sal. *Ebr* 3,12). Ir bīstami pazaudēt cilvēciskās jūtas, kas mūs dara spējīgus raudāt ar tiem, kas raud, un priecāties ar tiem, kas priecājas! Tā ir to ļaužu slimība, kuri pazaudē „Jēzus noskaņojumu” (sal. *Flp* 2,5-11), jo laika gaitā viņu sirdis ir kļuvušas nocietinātas un vairs nespēj mīlēt Tēvu un savu tuvāko bez jebkādiem nosacījumiem (sal. *Mt* 22,34-40). Būt kristietim – tas nozīmē „*savā starpā turēt tādu pat prātu, kāds bija Kristū Jēzū*” (*Flp* 2,5): pazemību un nesavtību, dalīšanos un augstsirdību. [9]

4. Pārmērīgas plānošanas un funkcionālisma slimība, kad apustulis visu saplāno līdz pat pēdējam sīkumam un tic, ka lietu perfekta plānošana ir tā, kas nodrošina izdošanos. Tomēr tas viņu padara par grāmatvedi vai biznesa konsultantu. Ir nepieciešams visu labi plānot, bet nedrīkst iekrist kārdinājumā – ierobežot Svēto Garu un neļauties Viņa brīvajai darbībai. Svētais Gars vienmēr ir pārāks un elastīgāks par jebkuru cilvēcisko plānošanu (sal. *Jņ* 3,8). Mēs sasīrgstam ar šo kaiti, jo „vienmēr ir vieglāk un ērtāk balstīties uz mūsu pašu statistiskajiem un nemainīgajiem uzskatiem. Faktiski, Baznīca ir tik uzticīga Svētajam Garam, cik tā nepretendē kontrolēt un pakļaut Viņu... pakļaut Svēto Garu! ... Viņš ir svaigums, improvizācija un jauninājums.” [10]

5. Vājas sadarbības slimība. Kad atsevišķi locekļi pazaudē savstarpējo saikni, tad arī viss ķermenis zaudē savas harmoniskās funkcijas un līdzsvaru; rezultātā tas kļūst par orķestri, kas spēj radīt vienīgi troksni: tās locekļi savstarpēji nesadarbojas un tādēļ zaudē brālības un komandas garu. Ja kāja saka rokai: „Tu man neesi vajadzīga,” vai arī roka apgalvo galvai: „Es esmu noteicošā!” – tas izraisa diskomfortu un ieļauojumu.

6. Pastāv arī „garīgā Alcheimera slimība”: kad tiek aizmirsta mūsu personīgā „pestīšanas vēsture”, mūsu draudzības ar Jēzu vēsture, mūsu „pirmā mīlestība” (*Atkl* 2,4). Tā sevī ietver pieaugošu garīgo spēju panīkumu, kas agrāk vai vēlāk cilvēkam būtiski traucē un laupa spēju uzņemties iniciatīvu, kļūstot pilnīgi atkarīgam no saviem uzskatiem, kas bieži vien ir iedomāti. To mēs varam saskatīt tajos cilvēkos, kas ir aizmirsuši savu tikšanos ar Kungu; tajos, kuriem vairs nepiemīt dzīves „deuteronomijas” izjūta; tajos, kuri ir pilnībā atkarīgi no

savas tagadnes, savām kaislībām, kaprīzēm un iegribām; tajos, kuri ap sevi uzceļ mūrus un balstās ikdienas rutīnā. Tādējādi viņi arvien vairāk kļūst par savu roku darināto elku vergiem.

7. Sāncensības un iedomības slimība [11]: kad ārējais izskats, apģērba krāsa un preču zīmoli kļūst par galveno mērķi dzīvē, tādējādi aizmirstot svētā Pāvila vārdus: „*Ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi, neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām*” (Flp 2,3-4). Tā ir slimība, kas mūs padara par nepatiesiem vīriešiem un nepatiesām sievietēm, kas izdzīvo viltus „misticismu” un viltus „kvietismu”. Pats svētais Pāvils viņus dēvē par „*Kristus krusta ienaidniekiem*”, jo „kauns viņiem ir gods; viņu prāts vērsts uz zemes lietām” (Flp 3,18-19).

8. Eksistenciālā šizofrēnijas slimība, kas izpaužas dzīvojot dubultu dzīvi. Tā ir tās liekulības auglis, kas ir raksturīga arvien pieaugošam garīgam tukšumam, ko nespēj aizpildīt ne doktora, nedz arī citi akadēmiskie grādi. Šī slimība bieži piemeklē tos, kas atstāj novārtā pastorālo aprūpi un nododas vienīgi birokrātiskiem jautājumiem, tādējādi zaudējot saikni ar realitāti un konkrētiem cilvēkiem. Šie cilvēki rada savu paralēlo pasauli, kurā viņi paši neievēro to, ko ar stingrību māca citiem, kā arī sāk dzīvot apslēptu un bieži vien pat izlaidīgu dzīvi. Šīs visnopietnākās slimības gadījumā patiesi ļoti steidzami ir nepieciešama atgriešanās (sal. Lk 15,11-32).

9. Tenkošanas, kurnēšanas un aprunāšanas slimība. Jau daudzas reizes es esmu runājis par šo kaiti, bet tas nekad nav par daudz. Tā ir smaga slimība, kas aizsākas nemanāmi, varbūt pat ar īsu sarunu, bet pamazām pārņem cilvēku, padarot viņu par „*nezāļu sējēju*” (kā sātans) un bieži vien pat par augstsirdīgu savu kolēģu un līdzstrādnieku labā vārda slepkavu. Tā ir slimība, kas piemīt glēviem cilvēkiem, kuri runā aiz citu cilvēku mugurām, jo nepietiek drosmes runāt sejā. Svētais Pāvils mūs pamāca: „*Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, lai jūs būtu nevainojami un šķīsti*” (Flp 2,14-15). Brāļi, sargāsimies no tenkošanas postošās ietekmes!

10. Augstāk stāvošo cilvēku dievišķošanas slimība. Tā piemīt cilvēkiem, kuri pieglaimojas saviem priekšniekiem, cerot iemantot viņu labvēlību. Viņi ir karjerisma un oportunitisma upuri; viņi godā personas, bet nevis Dievu (sal. Mt 23,8-12). Viņi vēlas vienīgi ņemt, bet nevis dot citiem. Tie ir savtīgi ļaudis, kas ir nelaimīgi un tendēti vienīgi uz savu nāvējošo egoismu (sal. Gal 5,16-25). Tomēr arī pašus priekšniekus var būt skārusi šī slimība, ja tie pakļauj savus līdzstrādniekus, lai iegūtu viņu padevību, lojalitāti un psiholoģisku atkarību, kas noved pie reālas inficēšanās ar šo slimību.

11. Vienaldzība pret citiem. Šī slimība izpaužas, ja katrs indivīds domā vienīgi par sevi un zaudē sirsniību un cilvēcisko attiecību siltumu. Tā ir sastopama arī situācijās, kad zinošākie darbinieki nevēlas savās zināšanās dalīties ar mazāk zinošiem kolēģiem; kad mēs kaut ko iemācāmies, bet to paturam vienīgi sev un nevēlamies izpalīdzīgi tajā dalīties ar citiem. To var novērot arī situācijās, kad skaudības vai nodevības dēļ mēs ar prieku noraugāmies, kā citi pakrīt, nevis palīdzam viņiem piecelties un iedrošinām viņus.

12. Bērinieka sejas slimība. Šīs ir īgnas un stingras personas, kuras uzskata, ka nepieciešams savas sejas padarīt melanholiskas un bargas, lai radītu nopietnu iespaidu par sevi. Savukārt pret citiem – it īpaši pret tiem, ko viņi uzskata par saviem padotajiem – ir jāizturas ar stingrību, bardzību un augstprātību. Faktiski, *bardzības izrādīšana* un *neauglīgs pesimisms* [12] bieži vien ir baiļu un nedrošības simptomi. Apustulim ir jācenšas būt

laipnam, mierīgam, pilnam entuziasma un prieka – cilvēkam, kas prieku sēj visur, kurp vien dodas. Sirds, kuru piepilda Dievs, ir laimīga sirds, kas izstaro aplipinošu prieku: tas uzreiz ir redzams! Tādēļ nezaudēsim šo priekpilno, humoristisko un pat paškritisko garu, kas cilvēkus padara laipnus pat sarežģītās situācijās. [13] Cik svētīgs ir labs humors! Būtu labi, ja mēs bieži atkārtotu svētā Tomasa Mora lūgšanu. [14] Es to lūdzu katru dienu, un tā palīdz.

13. Mantkārības slimība: kad apustulis eksistenciālo tukšumu savā sirdī cenšas aizpildīt uzkrājot materiālās vērtības – nevis nepieciešamības vadīts, bet gan vienīgi tādēļ, lai radītu sev iekšēju drošību. Fakts ir tāds, ka mēs nevaram paņemt sev līdzīgas materiālās vērtības, jo „*liķautam nav kabatu*”, un visas mūsu laicīgās bagātības – pat ja tās ir dāvanas – nekad nespēs aizpildīt šo tukšumu; tieši pretēji – tās to padarīs tikai dziļāku un vēl uzbāzīgāku. Šiem cilvēkiem Kungs atgādina: „*Tu saki: es esmu bagāts, un man ir pārpilnība, un man nevajag nenieka, bet tu nezini, ka tu esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails. Tad nu iededzies un atgriezies!*” (Atkl 3,17.19). Bagātību uzkrāšana mūs tikai apgrūtina un nepielūdzami palēnina mūsu ceļojumu! Šeit es iedomājos par kādu anekdoti: Spānijas jezuīti *Jēzus Sadraudzību* parasti raksturo kā „*Baznīcas gaismas brigādi*”. Atceros atgadījumu, kad kāds jauns jezuīts pārvācoties piekrāva visu mašīnu pilnu ar savām mantām, ceļasomām, grāmatām, dažādām sadzīves tehnikām un dāvanām, bet savukārt kāds vecāks jezuīts, to visu redzot, ar smaidu noteica: „*Un šī ir „Baznīcas gaismas brigāde*”? Mūsu pārvākšanās arī var atklāt šīs slimības pazīmes.

14. Slēgto grupu slimība, kad piederība kādam grupējumam ir svarīgāka nekā piederība Miesai un dažkārt pat pašam Kristum. Arī šī slimība vienmēr sākas ar labiem nodomiem, bet, laikam ejot, tā paverdzina šos cilvēkus un kļūst kā vēzis, kas apdraud Miesas harmoniju un izraisa milzīgu ļaunumu – ieļauojumu – it īpaši mūsu vājākajos brāļos un māsās. Pašiznīcināšanās, „*draudzīga apšaušana*” no mūsu tuvākajiem līdzgaitniekiem, ir visviltīgākās briesmas. [15] Tas ir ļaunums, kas iekšēji sašķel; [16] bet Kristus ir teicis: „*Ikviens valsts, kas savā iekšienē ir sašķelta, aiziet bojā*” (Lk 11,17).

15. Un visbeidzot... pasaulīgā gara un izrādīšanās slimība [17]: kad apustulis savu kalpojumu pārvērs varā, un savu varu – lietās, lai iegūtu pasaulīgus labumus vai arī vēl lielāku varu. Šī slimība ir raksturīga cilvēkiem, kuri nenogurstoši tiecas sagrābt varu un šī chemesla dēļ ir gatavi celt neslavu, apmelot un diskreditēt citus, pat laikrakstos vai žurnālos. Tas tiek darīts ar mērķi, lai izrādītos un sevi parādītu spējīgāku par citiem. Šī slimība nodara nopietnu postu Miesai, jo tās ietekmē cilvēki uzskata, ka visi līdzekļi ir labi, lai sasniegtu savu mērķi, bieži vien pat taisnīguma un caurredzamības vārdā! Atceros kādu priesteri, kurš mēdza izsaukt žurnālistus, lai pastāstītu kādas privātas un konfidenciālas lietas – arī izgudrotas – par saviem līdzstrādniekiem un draudzes locekļiem. Viņam rūpēja vienīgi nonākt laikrakstu pirmajās lappusēs, jo tas viņam ļāva justies „*ietekmīgam un slavenam*”, vienlaikus radot nopietnu kaitējumu citiem un arī Baznīcai. Nabaga dvēsele!

Brāļi, šīs slimības un kārdinājumi ir bieds ne tikai katram kristietim, bet arī ikvienai kūrijai, kopienai, kongregācijai, draudzei un ekleziālām kustībām; un tās var skart gan atsevišķus cilvēkus, gan arī kopienas.

Mums jāsaprot, ka vienīgi Svētais Gars var dziedināt visas mūsu vājības. Viņš ir Kristus Mistiskās Miesas dvēsele, kā to māca Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecinājums: „*Es ticu uz Svēto Garu, Kungu un Dzīvinātāju.*” Tas ir tieši Svētais Gars, kurš stiprina visas patiesās pūles, lai šķīstītos un atgrieztos. Tas ir Viņš,

kurš mums ļauj saprast, ka ikviens atsevišķs cilvēks var gan svētdarīt, gan arī novājināt Miesu. Svētais Gars veicina harmoniju: [18] „*Ipse harmonia est,*” kā saka svētais Basilījs. Svētais Augustīns mums māca, ka „tik ilgi, kamēr loceklis joprojām ir daļa no miesas, var cerēt uz viņa dziedināšanu. Bet tiklīdz tas ir atšķirts no miesas, to nevar ne izārstēt, nedz arī dziedināt.” [19]

Dziedināšana nāk arī caur mūsu pārlicību par slimību, kā arī caur personisku un kopīgu lēmumu pacietīgi ārstēties un neatlaidīgi lietot zāles. [20]

Un tāpēc vienmēr – šajā Ziemassvētku laikā, mūsu kalpošanā, kā arī visā mūsu dzīvē – mēs esam aicināti dzīvot „*patiesībā un mīlestībā, visās lietās pieaugt Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus. Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdamā aizvien pilnīgāka mīlestībā*” (Ef 4,15-16).

Dārgie brāļi!

Reiz es lasīju, ka priesteri ir kā lidmašīnas: par viņiem mēdz runāt vienīgi tad, kad viņi avarē, kaut arī tik daudzi no viņiem joprojām lido. Daudzi cilvēki viņus kritizē, bet tikai nedaudzi par viņiem lūdzas. Tas ir ļoti aizkustinošs un reizē arī ļoti patiens teiciens, jo tas norāda uz priesteriskās kalpošanas nozīmīgumu un trauslumu, kā arī uz to, cik daudz ļauna visai Baznīcai var nodarīt viens vienīgs priesteris, kurš „avarē”.

Tāpēc, lai nepakristu šajās dienās, kad mēs gatavojamies Grēksūdzes sakramentam, lūgsim Jaunavu Mariju – Dieva Māti un Baznīcas Māti – dziedināt grēka radītās brūces mūsu sirdīs, kā arī stiprināt Baznīcu un Kūrīju, lai tās būtu veselīgas un spētu dziedināt citus; svētas un svētdarošas viņas Dēla godam, kā arī mūsu un visas pasaules pestīšanai. Lūgsim, lai viņa mums palīdz mīlēt Baznīcu tāpat kā Kristus – viņas Dēls un mūsu Kungs – to mīl; lai dāvā mums drosmi atzīt, ka esam grēcinieki, kam ir nepieciešama Dieva žēlsirdība, kā arī nebaidīties savas rokas ielikt viņas mātišķajās rokās.

Es jums visiem, jūsu ģimenēm un līdzstrādniekiem sūtu sirsnīgus sveicienus Ziemassvētkos! Un, lūdzu, neaizmirstiet lūgties par mani! Sirsnīgs paldies!

---

[1] Viņš norāda, ka Baznīca, būdama *mysticum Corpus Christi*, „pieprasa tās locekļu, kas ir savstarpēji saistīti, daudzveidību, lai palīdzētu viens otram. Tāpat kā miesā, kad viens loceklis cieš, tad arī pārējie locekļi cieš, bet savukārt veselie locekļi atbalsta sirgstošo, gluži tāpat arī Baznīcā ikviens atsevišķs loceklis nedzīvo vienīgi sev, bet gan, lai palīdzētu citiem; visi locekļi sastrādājas, lai rūpētos par kopīgo labumu un arvien pilnīgākā veidā celtu visu Miesu... Miesu, kuru neveido kādi nejauši sagrupēti locekļi, bet gan ... to veido orgāni, respektīvi, locekļi, kuriem katram ir savas funkcijas un sava vieta. Tieši tādēļ Baznīcu sauc par Miesu, kuru veido strukturāli saaugušas vienotas daļas” (Enciklika *Mystici Corporis*, Pirmā daļa: AAS 35 [1943], 200; izd. Carlen, No. 15-16).

[2] Sal. Rom 12,5: „Tāpat mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi.”

[3] Dogmatiskā konstitūcija, *Lumen Gentium*, 7.

[4] Ir jāatceras, ka „Baznīcas salīdzināšana ar miesu, izgaismo vitāli dziļo saikni starp Baznīcu un Kristu. Baznīca nav tikai sapulcējusies *ap Viņu*; tā ir apvienota *Viņā*, Viņa Miesā. Īpaši ir jāizceļ Baznīcas kā Kristus Miesas trīs aspekti: *visu locekļu savstarpējā vienība, pateicoties viņu vienotībai ar Kristu; Kristus ir Miesas Galva; Baznīca ir Kristus Līgava.*” Sal. Katoliskās Baznīcas Katehisms, No. 789. un 795.

[5] Sal. *Evangelii Gaudium*, 130-131.

[6] Jēzus bieži mācīja, ka ticīgajiem ir jāpaliek vienotiem ar Viņu: „Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī” (*Jņ 15,4-5*).

[7] Sal. *Pastor Bonus*, Art. 1 un KTK can. 360.

[8] Sal. *Evangelii Gaudium*, 197-201.

[9] Benedikts XVI, Vispārējā audience, 2005.gada 1.jūnijā.

[10] Fancisks, Homīlija Svētajā Misē Turcijā, 2014.gada 29.novembrī.

[11] Sal. *Evangelii Gaudium*, 95-96.

[12] Turpat, 84-86.

[13] Turpat, 2.

[14] „Kungs, dāvā man labu apetīti, un arī kaut ko uzturam. Dāvā man veselīgu ķermeni, un nepieciešamo labā humora dzirksti, lai to uzturētu. Dāvā man vienkāršu dvēseli, kas zina, kā glabāt visu labo, un kas tik ātri neiztrūkstas saskaroties ar ļauno, bet gan atrod veidus, lai lietas nostādītu to īstajās vietās. Dod man dvēseli, kas nepazīst garlaicību, kurnēšanu, nopūtas un žēlabas, nedz arī pārāk uztraucas par savu „es”. Kungs, dāvā man labu humora izjūtu. Dāvā, Kungs, žēlastību pajokot un saskatīt mazliet prieka savā dzīvē, kā arī tajā dalīties ar citiem.”

[15] *Evangelii Gaudium*, 88.

[16] Svētais Pāvils VI, Atsaucoties uz situāciju Baznīcā norādīja, ka viņam ir sajūta it kā „caur kādu plaisu, sātana dūmi ir iespiedušies Dieva svētnīcā”. (Homīlija Sv. Pētera un Pāvila svētkos, 1972.gada 29.jūnijā; sal. *Evangelii Gaudium*, 98-101).

[17] Sal. *Evangelii Gaudium*, 93-97.

[18] „Svētais Gars ir Baznīcas dvēsele. Viņš dāvā dzīvību, Viņš sniedz dažādas harizmas, kas bagātina Dieva tautu un, pats galvenais, Viņš apvieno ticīgos: no daudziem locekļiem Viņš izveido vienu miesu, Kristus Miesu ... Svētais Gars rada vienotību Baznīcā: vienotību ticībā, vienotību mīlestībā, vienotību iekšējā kohēzijā” (Homīlija Svētajā Misē Turcijā, 2014.gada 29.novembrī).

[19] Sv. Augustīns, *Sermo CXXXVII*, 1 (PL 38, 754).

[20] Sal. *Evangelii Gaudium*, 25-33.